

Sygnatura akt III C 1273/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 11 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: sędzia Grażyna Sienicka

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2022 r.

na posiedzeniu niejawnym w trybie przepisu art. 15 z.zs² ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...) 19 (...) t.j. Dz. U. poz. 1842 ze zm.

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej we W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej

w W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę

5 020,82 (pięciu tysięcy dwudziestu złotych osiemdziesięciu dwóch groszy)

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi w stosunku rocznym, od kwot:

- 4 528,82 (cztery tysiące pięćset dwadzieścia osiem złotych osiemdziesiąt dwa grosze) od dnia 21 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty,

- 492 (czteryście dziewięćdziesiąt dwa) złote od dnia 1 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania w kwocie

2 967 (dwóch tysięcy dziewięćset sześćdziesięciu siedmiu) złotych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku, do dnia zapłaty;

Sędzia Grażyna Sienicka

Sygn. akt: III C 1273/20

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Powódka (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. pozwem z dnia 19 listopada 2019 roku wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 492,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 29 listopada 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 4.528,82 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 5 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazała, że w dniu 21 maja 2019 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), z kolei sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową pozwanej, u której właściciel pojazdu zgłosił szkodę. W wyniku postępowania likwidacyjnego pozwana uznała swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłaciła odszkodowanie w kwocie 7.780,42 złotych. W dalszej części uzasadnienia powódka wskazała, że nabyła wierzytelność z tytułu przedmiotowego zdarzenia wobec pozwanej w wyniku umowy cesji, o czym poinformowała pozwaną. Następnie dokonała analizy kosztorysu naprawy i dokonała we własnym zakresie przeliczenia kosztów naprawy pojazdu, w wyniku której stwierdziła, iż należne odszkodowanie zostało przez pozwaną zaniżone. Powódka zleciła wykonanie wyliczenia wysokości kosztów naprawy zewnętrznemu podmiotowi, w związku z czym poniosła koszt w wysokości 492,00 złotych. Powódka wskazała również w uzasadnieniu, że wystosowała do pozwanej wezwanie do zapłaty z wnioskiem o dopłatę odszkodowania wraz z kosztami sporządzenia prywatnej kalkulacji, jednakże pozwana nie dokonała dopłaty odszkodowania.

11 maja 2020 roku sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. złożyła sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana nie zakwestionowała swojej odpowiedzialności jako ubezpieczyciela sprawcy wypadku, jednak zaprzeczyła wysokości roszczenia z tytułu naprawy pojazdu oraz zasadności sporządzenia prywatnej kalkulacji, w tym wysokości zapłaconej za nią ceny. Pozwana wskazała jednocześnie, że wypłacona kwota 7.780,41 złotych tytułem szkody w pojeździe całkowicie pokrywa poniesioną szkodę. Pozwana wskazała również, że zaproponowała poszkodowanemu możliwą organizację naprawy pojazdu w warsztacie należącym do sieci warsztatów z nią współpracujących. W dalszej części uzasadnienia podniosła również, że w przypadku, gdy umożliwiła poszkodowanemu bezgotówkową naprawę auta oraz współpracę w dostawie części i materiałów lakierniczych w cenach wskazanych w swojej kalkulacji, a poszkodowany bez żadnego uzasadnienia z pomocy nie skorzystał, to nawet gdyby naprawił on pojazd za wyższą kwotę, nie godzi się obciążyć pozwanej kosztami prywatnej kalkulacji. Koszty te nie są bowiem konieczne i celowe, albowiem generują koszty nieadekwatne w stosunku do koniecznych kosztów likwidacji szkody.

Wobec skutecznego złożenia sprzeciwu, nakaz zapłaty, stosownie do treści przepisu art. 505 § 2 k.p.c., stracił moc.

W dalszej części postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Stan faktyczny

W dniu 21 maja 2019 roku doszło do postania szkody w pojeździe marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...). Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową w (...) Spółka Akcyjna w W..

Niesporne.

W wyniku ww. kolizji w pojeździe zostały uszkodzone: poszycie zderzaka tylnego, wzmocnienie zderzaka, pokrywa tylna, wytłumienie zderzaka, światło odblaskowe, urządzenie wspomagania parkowania oraz wynikające z technologii naprawy elementy technologiczne. Wszystkie uszkodzone elementy stanowiły oryginalne części samochodu.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych z dnia 20 czerwca 2021r. k. 90-109.

Szkoda została zgłoszona w dniu 21 maja 2019 roku. W wyniku postępowania likwidacyjnego o nr (...) Spółka Akcyjna w W. przyjęła odpowiedzialność za szkodę i wypłaciła odszkodowanie w wysokości 7.780,42 złotych.

Dowód: decyzja z dnia 4 czerwca 2019 roku – k. 16;

akta szkody (...) – k. 57-61.

5 sierpnia 2019r. doszło do zawarcia przelewu wierzytelności między poszkodowanym A. M. a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w O., w wyniku czego przelano wierzytelność z tytułu szkody powstałej w dniu 21 maja 2022 roku w pojeździe marki O. o nr rejestracyjnym (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.. O dokonaniu przelewu wierzytelności powiadomiono ubezpieczyciela.

17 października 2019r. doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności między (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w O. a (...) Spółką Akcyjną we W., w wyniku czego przelano wierzytelność z tytułu szkody powstałej w dniu 21 maja 2022r. w pojeździe marki O. o nr rejestracyjnym (...) na rzecz Spółki (...). O dokonaniu przelewu wierzytelności powiadomiono ubezpieczyciela.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z 17 października 2019 r. – k. 21-22;

powiadomienie o przelewie wierzytelności z 17 października 2019 r. – k. 23;

pełnomocnictwo z 17 kwietnia 2019 r. – k. 24;

wydruk KRS – k. 25-26;

umowa przelewu wierzytelności z 5 sierpnia 2019 r. – k. 27-29;

pełnomocnictwo z dnia 5 sierpnia 2019 r. – k. 30;

powiadomienie o przelewie wierzytelności z dnia 5 sierpnia 2019 r. – k. 31.

Na podstawie prywatnego kosztorysu ustalono koszt naprawy pojazdu w wysokości 12.309,24 złotych. Wynagrodzenie za sporządzenie kosztorysu zapłacono w kwocie 492 złotych.

Dowód: kalkulacja naprawy pojazdu nr (...) z dnia 17 października 2019 r. – k. 32-37;

faktura VAT (...) z 18 października 2019 r. – k. 38

29 października 2019r. (...) Spółka Akcyjna we W. zgłosiła szkodę (...) Spółce Akcyjnej w W. w zakresie kwoty 492 złotych tytułem wydatków za sporządzenie prywatnego kosztorysu oraz kwoty 4.528,82 złotych tytułem uzupełnienia uzupełnienia odszkodowania.

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 29 października 2019 r. – k. 19-20.

W strefie uszkodzeń, powstałych w pojeździe O. (...) były zamontowane części oryginalne. Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu oryginalnych części wynosi 12.524,35 złotych.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych z dnia 20 czerwca 2021r. – k. 90-109;

opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych z dnia 7 listopada 2021r. k. 146-153.

Rozważania.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Materialnoprawną podstawę żądania powódki stanowiły przepisy art. 822 k.c. w zw. z art. 435 k.c. w zw. z art. 436 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) (Dz. U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Legitymację czynną powódka wywodziła natomiast z umowy przelewu wierzytelności, opartej o przepis art. 509 k.c.

Przesłanką każdego rodzaju odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną innej osobie jest zaistnienie zdarzenia, z którym prawo cywilne wiąże obowiązek odszkodowawczy. Podstawą domagania się wypłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, który odpowiada za szkody wyrządzone w związku z ruchem tego pojazdu, jest spowodowanie przez pojazd ubezpieczonego szkody majątkowej związanej z jego ruchem. Odpowiedzialność przejmuje w takiej sytuacji, na mocy umowy ubezpieczenia zawartej ze sprawcą szkody – zakład ubezpieczeń.

Zgodnie z treścią przepisu art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z treścią przepisu art. 436 § 1 i § 2 k.c.:

§ 1. Odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

§ 2. W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Zgodnie zaś z treścią art. 822 § 1- § 4 k.c.:

§ 1. Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

§ 2. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

§ 3. Strony mogą postanowić, że umowa będzie obejmować szkody powstałe, ujawnione lub zgłoszone w okresie ubezpieczenia.

§ 4. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 509 k.c.:

§ 1. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

§ 2. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony postępowania oraz pisemnych opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej.

Dokumentom złożonym przez strony Sąd dał wiarę w całości albowiem nie istniały wątpliwości, co do ich prawdziwości i nie były kwestionowane przez strony. Strony różniły się jedynie co do oceny ich mocy dowodowej i faktów, które pozwalały ustalić i oceny tych faktów. W zakresie kosztów usunięcia uszkodzeń powstałych w pojeździe, Sąd poczynił ustalenia w oparciu o opinię biegłego sądowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwana uznała swoją odpowiedzialność za szkodę co do zasady i wypłaciła odszkodowanie w łącznej kwocie 7.780,42 złote. Spełnienie zatem wszystkich przesłanek odpowiedzialności sprawcy szkody z art. 435 k.c. w zw. z 436 k.c. oraz przejęcia tej odpowiedzialności przez pozwaną na podstawie art. 822 k.c. było w sprawie niesporne. Niespornym była również legitymacja powódki – pozwana nie kwestionowała umowy cesji.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, iż żądanie wywiedzione przez powódkę pozostaje usprawiedliwione co do zasady.

Pozwana spółka zakwestionowała jednak żądanie pozwu co do wysokości oraz zasadności kosztów w zakresie dotyczącym sporządzenia prywatnej kalkulacji zleconej przez powódkę. Pozwana podniosła również szereg zarzutów przeciwko sposobowi, w jaki powódka wyliczyła szkodę. Po pierwsze pozwana zarzuciła, że poszkodowany bezpodstawnie nie skorzystał z naprawy pojazdu przy udziale współpracujących z nią warsztatów, a pozwana nie może ponosić kosztów niecelowych i ekonomicznie nieuzasadnionych. Po drugie, że dochodzenie od pozwanej hipotetycznych kosztów naprawy, ustalonych w oparciu o opinię biegłego sądowego jest nieuzasadnione. Po trzecie, z ostrożności, zarzuciła, że ewentualne koszty naprawy należy ustalić przy wykorzystaniu części zamiennych oraz oryginalnych używanych.

Dla rozstrzygnięcia sporu koniecznym okazało się zatem ustalenie rozmiaru szkody oraz kosztów jej usunięcia.

Wyliczenia w zakresie wysokości kosztów naprawy uszkodzenia pojazdu wykonał, na potrzeby niniejszej sprawy biegły sądowy L. C.. W ocenie Sądu pisemna opinia oraz pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego są wiarygodne. Zostały one opracowane zgodnie z treścią postanowień Sądu w sposób rzetelny i wyczerpujący. Rozumowanie biegłego oraz sposób wyciągnięcia wniosków końcowych zostały prawidłowo uzasadnione, i na podstawie zarzutów powódki do opinii odpowiednio skorygowane. Biegły przedstawił i uargumentował dokonane przez siebie wyliczenia oraz przyjęty tok wnioskowania w sposób zrozumiały.

Mimo kwestionowania opinii przez stronę pozwaną oraz ustosunkowania się do niej przez biegłego w opinii uzupełniającej – w dalszym toku sprawy strona pozwana nie kwestionowała uzupełniającej opinii biegłego. Czyni to tym samym zarówno opinię oraz uzupełniająca opinię biegłego sądowego wiarygodną. Jak wynika ze sporządzonej opinii i pozostałych dokumentów – w pojeździe uległy uszkodzeniu: poszycie zderzaka tylnego, wzmocnienie zderzaka, pokrywa tylna, wytłumienie zderzaka, światło odbłaskowe TP, urządzenie wspomagania parkowania oraz wynikające z technologii naprawy elementy technologiczne, a także sterownik kąta martwego TP – przy czym uszkodzone były oryginalne. Z kolei do przywrócenia samochodu do stanu sprzed wypadku konieczne i zasadne jest użycie w procesie naprawy tylko owych oryginalnych części (sygnowanych znakiem producenta pojazdu).

Naprawa z wykorzystaniem części innej jakości niż O nie przywróciłaby powiem pojazdu do stanu sprzed szkody. Nadto użycie w procesie naprawy części (...) nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu, a pozwoli jedynie przywrócić jego stan najbardziej zbliżony do stanu sprzed szkody.

Biegły wyliczył początkowo koszt naprawy pojazdu w wysokości 10.736,77 złotych, jednakże po skorygowaniu kalkulacji o sterownik kąta martwego pola TP w uzupełniającej opinii wskazał, iż koszt naprawy pojazdu wynosi 12.524,35 złotych.

W ustosunkowaniu do opinii biegłego pozwana wskazała, że koszty szacowań naprawy pojazdu dokonane przez biegłego są tylko hipotetyczne. Podniosła również zarzut, iż biegły w swojej opinii pominął upust/rabat dokonany przez pozwaną. Tymczasem zdaniem pozwanej części zamienne mogą być zakupione nie tylko w kwotach detalicznych, a również w części w (...) i u innych dostawców z minimalnym rabatem 10%. Z kolei upust jest większy ze względu na wynegocjowane przez odpowiednie podmioty rabaty sięgające do 40% wartości kwoty detalicznej. Pozwana wskazała nadto w zarzutach do opinii biegłego,

że upusty są większe im bardziej starsze są pojazdy i zależą od wysokości kosztów naprawy pojazdu. Nadto części zamienne można kupić po dużo niższych cenach na różnych portalach motoryzacyjnych czy aukcyjnych. W związku z czym zdaniem pozwanej biegły powinien wskazać średnie ceny upustów jakie można otrzymać przy naprawach pojazdu w zakresie części i prac blacharsko-lakierniczych oraz materiału lakierniczego.

W opinii uzupełniającej biegły wskazał, że kosztorys pozwanej w aktach szkody jest niepełny, a brak strony kontrolnej w kosztorysie uniemożliwia analizę jego parametrów. Biegły wskazał również, iż metodologia rzeczoznawcza, którą zastosował w opinii związana jest z istniejącymi i przyjętymi standardami organizacji rzeczoznawczych oraz takim sposobem postępowania technologicznego, który oparty jest na metodach naprawy pozwalających i gwarantujących przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Metody takie oparte są na sposobie i jakości naprawy przewidzianej przez producenta pojazdu, gdyż taki sposób gwarantuje odpowiedni i pożądaný skutek naprawy. Zastosowana metoda naprawy winna być przy tym weryfikowana i winna opierać się na ogólnodostępnych i weryfikowalnych w czasie bazy danych cen części zamiennych i cen materiałów lakierniczych, tak by istniała gwarancja przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. W związku z tym sposób naprawy musi opierać się na technologii producenta pojazdu i musi uwzględnić jakość jaką przewidział producent tego pojazdu, a która wynika głównie z jakości użytych do naprawy części zamiennych. Technologia i jakość naprawy są z kolei składnikami, które uwzględniają jedynie kosztorysowanie napraw bez tzw. optymalizacji kosztów naprawy. Prawidłowa metodologia rzeczoznawcza nie uwzględnia z kolei jakichkolwiek rabatów na ceny części, czy na ceny materiałów lakierniczych, albowiem kwestia ta nie wynika ze sposobu naprawy producenta pojazdu i nie jest zagadnieniem technicznym, a wynika z zawartych umów handlowych między dostawcą danych części, a towarzystwem ubezpieczeniowym. R. są zagadnieniem czysto ekonomicznym, nie technicznym, z kolei umowy handlowe związane

z udzieleniem rabatów mogą się zmieniać w czasie lub mogą nawet nie istnieć w przyszłości, co uniemożliwia jakąkolwiek weryfikację tego typu szacunków w przyszłości. Sąd uznał uzupełniająca opinię biegłego w zakresie zarzutów do opinii pozwanej za wiarygodną

i zasadną, jednocześnie przyjmując, iż ze względu na metodologię rzeczoznawczą opinii niezasadnym jest uzależnienie dokonania wyceny od rabatów udzielonych pozwanej jako towarzystwu ubezpieczeniowemu. Sąd przychylił się bowiem do argumentacji biegłego wskazującej na niepewność czynnika rabatów, a także wskazania iż w metodologii rzeczoznawczej zastosowanej przez biegłego – w opinii uwzględnia technologię producenta oraz sposób naprawy i jakość części przez niego produkowanych, nie uwzględniających czynnika rabatów czy upustów.

Pozwana nie wykazała również, aby elementy uszkodzone w pojeździe powoda nie były częściami oryginalnymi, nie pochodzącymi od producenta lub by miały wcześniejsze uszkodzenia. Stąd też zasadnym jest, aby tożsame elementy zostały zastosowane przy naprawie samochodu.

Podkreślić nadto należy, iż utrwalone pozostaje stanowisko Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu uchwały z dnia 22 kwietnia 1997 r. (III CZP 14/97, Legalis 42658), jak też w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 r. (III CZP 68/01, Legalis 51112) zaznaczył, iż wszelkie rozważania na temat rzeczywistej naprawy pojazdu są pozbawione znaczenia, z uwagi na fakt, iż dla określenia wysokości odszkodowania okoliczność ta ma indyferentny zupełnie charakter. Sam fakt rzeczywistej naprawy pojazdu, a w tym też wynikający z tego fakt ewentualnego poniesienia przez poszkodowanego kosztów obejmujących podatek VAT nie jest istotny dla określenia wysokości odszkodowania. Z

uwagi na powyższe zarzut pozwanej odnoszącej się do tego, że ceny naprawy dokonane przez biegłego były jedynie hipotetyczne jest niezasadne.

Zgodnie ogólną regułą art. 363 § 2 k.c. poszkodowany ma prawo wyboru metody likwidacji szkody. Może on żądać przywrócenia stanu poprzedniego, ale może też wybrać zapłatę sumy pieniężnej. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Odszkodowanie ma zmierzać do naprawienia uszczerbku w majątku poszkodowanego w taki sposób, aby przywrócić stan sprzed powstania szkody. Nie może to nastąpić w sposób korzystny dla zobowiązanego do naprawienia szkody z jednoczesnym pokrzywdzeniem poszkodowanego. Przyjęty sposób naprawienia szkody nie może także prowadzić do poprawy sytuacji ekonomicznej poszkodowanego względem jej stanu sprzed zdarzenia poprzez wzbogacenie go kosztem zakładu ubezpieczeń. W ocenie Sądu powódka jako nabywca wierzytelności poszkodowanego mogła domagać się zapłaty sumy pieniężnej, gdyż przywołany przepis pozwala na dokonanie swobodnego wyboru w tym zakresie, a powódka w prawo to wstąpiła. Jednocześnie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy umożliwił weryfikację kalkulacji powódki i Sąd uznał, że żądanie zapłaty sumy pieniężnej wskazanej w pozwie nie jest zawyżone

Powódce przysługuje dalsze odszkodowanie w zakresie wyliczenia wysokości odszkodowania na podstawie uzupełniającej opinii biegłego sądowego. Mając powyższe na uwadze Sąd przyjął, że koszt naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe w konsekwencji zdarzenia z dnia 21 maja 2019 r. wynosi 12.524,35 złotych.

W związku z tym ustaleniem zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.528,82 złote tytułem żadanego odszkodowania, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w stosunku rocznym od tej kwoty od dnia 21 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty. Kwota ta stanowi różnicę ustaloną w wysokości szkody, a wypłaconą kwotą odszkodowania bezspornego (12.524,35 złotych – 7.780,42 złotych = 4.743,93 złotych, przy czym z uwagi na to, że powódka nie rozszerzyła żądania zasądzeniu polegała zgłoszona w pozwie kwota 4.528,82 złotych).

Uzasadnione okazało się również żądanie zapłaty kwoty 492 złotych tytułem kosztów sporządzenia wyceny wartości pojazdu przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego. Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (por. uchwałę SN z dnia 18.05.2004r., III CZP 24/04, 62911). W uchwale tej Sąd Najwyższy wskazał, że o tym, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody

i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Zważywszy na ustaloną przez pozwaną wysokość naprawy pojazdu, zlecenie przez powódkę ustalenia wartości kosztów naprawy do stanu sprzed szkody przez rzeczoznawcę niezależnego od ubezpieczyciela, należy uznać za uzasadnione i konieczne dla ustalenia czy w ogóle i w jakim zakresie powódka może domagać się uzupełnienie wypłaconego odszkodowania. Nadto ustalenia co do wysokości kosztów naprawy pojazdu do stanu sprzed szkody poczynione przez rzeczoznawcę na zlecenie powódki nie odbiegają od ustaleń poczynionych w toku procesu na podstawie opinii biegłego sądowego. Stąd też pozwana winna zwrócić powódce poniesione z tego tytułu koszty. Wysokość wydatków z tego tytułu wynika z faktury VAT o nr (...). Prawdziwość i wiarygodność tego dokumentu nie była przez pozwaną kwestionowana, a Sąd nie dopatrył się okoliczności dyskwalifikujących jego przydatność do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Ponadto kwota 492,00 złotych, jak wynika z doświadczenia Sądu, odpowiada typowym kosztom jej sporządzenia. Z kolei, jak wynika z opinii biegłego – koszty naprawy w kalkulacji szkody dokonanej przez pozwaną zostały zaniżone.

O odsetkach należnych powódce Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Odsetki za opóźnienie liczone w stosunku rocznym od kwoty 4.528,82 złotych naliczone są po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody. Szkada została zgłoszona w dniu 21 maja 2019 r. Okres 30 dni od daty zgłoszenia upłynął w dniu 20 czerwca 2019 r. W związku

z powyższym odsetki za opóźnienie od kwoty 4.528,82 złotych naliczane będą dopiero od dnia 21 czerwca 2019 r. Z kolei w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 492,00 złote naliczane są po upływie 30 dni od daty zgłoszenia roszczenia w tym przedmiocie. Roszczenie z tytułu kosztów sporządzenia prywatnej opinii na zlecenie powódki zostały zgłoszone pozwanej pismem z dnia 29 października 2019 r. Z materiału dowodowego nie wynika z kolei kiedy pismo to zostało doręczone pozwanej. Jednakże pozwana udzieliła powódce odpowiedzi na pismo z dnia 31 października 2019 r. W związku z czym okres 30 dni od daty sporządzenia odpowiedzi na pismo powódki przez pozwaną upłynął w dniu 30 listopada 2019 r. Okres naliczenia odsetek rozpocznie swój bieg od dnia 1 grudnia 2019 r.

W związku z powyższym Sąd oddalił roszczenie w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych w stosunku rocznym od kwoty 4.528,82 złote od dnia 5 czerwca 2019 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych w stosunku rocznym od kwoty 492,00 złotych od dnia 29 listopada 2019 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w pkt 1 i 2 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Przepis art. 98 §1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. i 99 k.p.c., składa się wynagrodzenie pełnomocnika, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Mając na względzie, że pozwany przegrał proces w całości, obowiązana jest zwrócić powodowi koszty związane z niniejszym postępowaniem na które składają się: kwota 1.800,00 złotych z tytułu wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika powoda, obliczona na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.), 400,00 złotych opłaty od pozwu - art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005r. , Nr 167, poz. 1398 ze zm.), 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa - art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz część IV załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2006 Nr 225 poz. 1635 z późn. zm.). Nadto niezbędnym kosztem procesu poniesionym przez stronę powodową była również zaliczka w wysokości 750 złotych, która w całości została wykorzystana na pokrycie kosztów związanych z wydaniem opinii przez biegłego sądowego. Stąd też w punkcie 3 wyroku Sąd zasądził od pozwanej (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej we W. kwotę 2.967,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

W świetle powyższych okoliczności orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sędzia Grażyna Sienicka